

шахъ. Слѣдъ малко дѣцата се уплашихъ, защото баба имъ се много умисли.

— Какво ти е бабо! Защо се умисли! — попита Стоенчо.

— Наистина, така бѣше драги ми внучета! Хората бѣхъ тогава неучени, всѣки ги гонеше, всѣки ги мѣчеше А сега хората захванхъ да се учтъ. Учете се и вие любезни дѣца. Само съ четението ще живѣете хубаво. Четете, за да станете учени хора.

Като каза това, тя станъ и отиде въ другата стая. Дѣцата се бѣхъ умислили, но слѣдъ малко Марийка каза :

— Баба много хубаво ни говори. Нека отъ сега да се трудимъ още повече. Нека захванемъ да прочитаме всѣка хубава книжка. Да накараме татя да ни купи и други полезни книги. Съгласявате ли се!

— Съгласяваме се и ще се трудимъ! — извикахъ едногласно двѣтѣ дѣца и радостно искочихъ на двора да си поиграхтъ.

КОНЬ ТЪ И ЖИРАВАТА.

(Басни).

Еднѣжъ коньтъ се явилъ при жирафата и му казалъ: „Господарю, казватъ че азъ съмъ билъ най-хубавото животно. Сжщо и азъ тѣй мисля; но не може ли нѣщо да се промѣни отъ моето тѣло, за да бждъ още по хубавецъ?

— Какъ мислишъ ти? Като каква часть отъ тѣлото ти може да се промѣни и да станешъ по хубавецъ? Кажи да чуъ! — казалъ жирафата.

— Може би, проговорилъ коньтъ, ако да имахъ голѣми, тънки крака и високъ вратъ и широкитѣ ми прѣсти, ако сж по дълги, щѣхъ да станъ по